

tage en Udvalgsbehandling paa det foreliggende Forslag. Det fremgik ogsaa af det ærede Medlems Udtalelser, at det eneste Ønske, han nærede om Forandring, var det at faa et andet Tal sat ind i Stedet for det Antal Kommissionsmedlemmer, som Regeringen skal udnævne efter Forslaget. Men dette er jo en saa let overskuelig Ændring, at jeg ikke kan se, at der af den Grund er nogen som helst Anledning til, at Forslaget gaar i Udvalg. En saadan Ændring kan meget vel stilles til anden Behandling af Forslaget. Jeg skal vedblivende anbefale at fremme Sagen hurtigt uden Udvalg. Jeg skal derfor igen henstille

Formanden: Om Udvalg eller ikke Udvalg kan der først forhandles, naar Sagen er overgaaet til anden Behandling.

Pinstrup: Jeg skal saa kun fremdeles anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Fremme og henstille til de ærede Forslagsstillere af det andet, private Forslag at tage dette tilbage.

Marott: Den højtærede Justitsminister gjorde gældende, at denne Kommission skulde ikke fatte Beslutning, den skulde, sagde han, ikke fælde Dom, men det var kun en Kommission, som skulde undersøge Sagen. Jeg vil i den Anledning gøre opmærksom paa, at i Forslagets § 1 staar der, at Kommissionen skal udarbejde et Forslag til Lov om Lens, Stamhuses og Fideikommissgodsers Overgang til fri Ejendom og endvidere udarbejde et Forslag om Valløs og Vemmetoftes adelige Jomfruklosters Retsstilling, og det kan jo ikke nægtes, at selv om Kommissionen ikke har noget afgørende Veto i denne Sag, ville det Resultat, som Kommissionen kommer til, og de Lovforslag, som Kommissionen udarbejder, i væsentlig Grad blive afgørende for, hvorledes Rigsdagen endeligt vil afgøre hele dette Spørgsmaal, idet man i de Resultater og i de Lovforslag, der komme fra Kommissionen, vil finde en hel Del Vejledning i saa Henseende. Saaledes har det dog været med de fleste Kommissioner, som have været nedsatte, idet man i alt væsentligt har rettet sig efter de Resultater, som Kommissionerne ere komne til, og de Forslag, som de have udarbejdet. Jeg maa derfor fremdeles hævde, at den Kommission, som vi nu ere i Færd med at nedsætte, vil, om end ikke faa et afgørende Ord i Sagen, saa dog i alt Fald komme til at lægge et Grundlag, som

vil blive af stor Betydning for de fremtidige Afgørelser her paa Rigsdagen. Det var det, som jeg sagde før, at naar vi nu skulle tage fat, saa gælder det om, at vi faa det bedst mulige Grundlag til at udføre dette Arbejde paa.

Den højtærede Minister siger som Forsvar for, at Ministeren i særlig Grad vil have Lensbesidderne repræsenterede i Kommissionen, at ingen bør dømmes uhørt. Det er rigtigt, det ønsker jeg heller ikke. Men som jeg før sagde, har man, selv uden at der i Kommissionen sidder Lensbesiddere, valgte af Ministeren, med Stemmeret, jo let ved at tilkalde alle de Mennesker, hvis Mening den ønsker at høre i denne Sag, saaledes at der aldeles ikke fældes Dom eller træffes Beslutninger, uden at Parterne ere hørte i enhver Henseende. Saa heller ikke, naar Sagen ses fra denne Side, kan jeg indse, at det er berettiget at give saa mange Pladser til Ministeren til Brug for Lensbesidderne.

Naar den højtærede Minister i denne Forbindelse nævned andre Kommissioner og sagde, at Ministeren ikke disponerede over flere Pladser i denne Kommission, end Tilfældet havde været tidligere, saa er det muligt, at det er rigtigt. Det er vist ogsaa saaledes, at Tyendekommissionen netop bestod af 21 Medlemmer, hvoraf Ministeren valgte de 7. Men Forholdet her er jo et ganske andet. Det kunde være naturligt, at Ministeren havde Lejlighed til at give Husbonder og Tyende Repræsentanter i denne Kommission, idet man ikke her paa Rigsdagen f. Eks. kunde faa Tyenderepræsentanter. Men disse Folk repræsenterede der, hvad man kan kalde en almindelig Samfundsinteresse. Men det er ikke Tilfældet med Lensbesidderne; de repræsenterer ikke nogen Samfundsinteresse, men kun deres egen direkte, personlige Interesse, og det er netop derfor, at vi ere bange for, at de, naar de skulle særligt repræsenteres i Kommissionen, skulle faa en meget uheldig Indflydelse paa hele Arbejdet i denne Kommission. Selvfølgelig ville de i høj Grad holde igen og derved forhindre, at Arbejdet kan blive udført, som vi mene, det bør udføres, i Tidens Aand, saaledes som denne Sag i den nyere Tid er bleven opfattet, ikke blot for Lensgødsernes Vedkommende, men ogsaa for Klostrenes, ude omkring af det almene Folk.

Jeg vilde have anset det for heldigt, om Flertallet og Ministeren vilde være gaaede ind paa en kort Udvalgsbehand-